

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Les Laboratoires Servier**, se sídlem rue Carnot 50, Suresnes Cedex, Francie, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 288/17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 9 A 132/2011 – 191,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 9 A 132/2011 – 191, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2008, č. j. MZDR 26189/2008, sp. zn. MZ: L80/2008, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 6. 2008, č. j. SUKLS9439/2008, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o zařazení léčivého přípravku PRESTARIUM NEO do referenční skupiny č. 25/2 podle vyhlášky č. 384/2007 Sb., o seznamu referenčních skupin, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, a dále stanovena úhrada léčivého přípravku ze zdravotního pojištění ve výši 112,80 Kč; léčivému přípravku nebyly stanoveny podmínky úhrady ze zdravotního pojištění.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2008, č. j. MZDR 26190/2008, sp. zn. MZ: L81/2008, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 6. 2008, č. j. SUKLS9438/2008, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o zařazení léčivého přípravku PRESTARIUM NEO FORTE do referenční skupiny č. 25/2, a dále stanovena úhrada léčivého přípravku ze zdravotního pojištění ve výši 150,60 Kč; léčivému přípravku nebyly stanoveny podmínky úhrady ze zdravotního pojištění.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 26189/2008, se žalobkyně bránila žalobou ze dne 9. 12. 2008, ve které navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítala, že správní orgány nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav, a tento pak po právní stránce nesprávně posoudily. Výše úhrady předmětného léčivého přípravku byla stanovena nesprávně, a to v důsledku neprávě vybraného referenčního léčivého přípravku, nesprávného určení základní úhrady pro referenční skupinu č. 25/2 a nezákonného přepočtu podle koeficientů; léčivému přípravku mělo být mimoto přiznáno zvýšení úhrady oproti základní úhradě referenční skupiny č. 25/2. Na podporu svých tvrzení žalobkyně poukázala na dřívější rozhodnutí žalovaného, týkající se obdobných léčivých látek či přípravků. Správním orgánům vytýkala rovněž porušení čl. 6 odst. 2 směrnice č. 89/105/EHS, o průhlednosti opatření upravujících tvorbu cen u humánních léčivých přípravků a jejich začlenění do oblasti působnosti vnitrostátních systémů zdravotního pojištění (dále jen „směrnice č. 89/105“).

[4] Proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 26190/2008, se žalobkyně bránila žalobou z téhož dne 9. 12. 2008, která byla podána z totožných důvodů a byl v ní obsažen tentýž žalobní petit, jako v případě žaloby proti rozhodnutí č. j. MZDR 26189/2008.

[5] Městský soud v Praze usnesením, vyhlášeným v rámci jednání konaného dne 24. 3. 2010, spojil věc vedenou pod sp. zn. 9 Ca 421/2008 ke společnému projednání s věcí vedenou pod sp. zn. 9 Ca 422/2008 s tím, že nadále bude vedena pod sp. zn. 9 Ca 421/2008.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 3. 2010, č. j. 9 Ca 421/2008 – 75, zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 26189/2008, sp. zn. MZ: L80/2008, rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 26190/2008, sp. zn. MZ: L81/2008, jakož i oběma rozhodnutím předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[7] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2010 se žalovaný jako stěžovatel bránil kasační stížností ze dne 18. 6. 2010, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 133/2010 – 164, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2010 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění vyšel ze závěrů rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že žadatelé o stanovení výše a podmínek úhrady podle § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 48/1997 Sb. jsou aktivně legitimováni k podání správní žaloby podle § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nikoli podle odst. 1 téhož ustanovení. Žalobkyni tak může být poskytnuta soudní ochrana pouze v rozsahu jejích veřejných subjektivních práv procesních, nikoli však práv hmotných; městský soud porušil zákon, pokud se nezabýval aktivní procesní legitimací žalobkyně, resp. neposoudil, které z žalobních námitek lze považovat za přípustné.

pokračování

[9] Městský soud v Praze následně (poté, co byla věci přidělena nová spisová značka) rozsudkem ze dne 13. 3. 2013, č. j. 9 A 132/2011 – 191, žaloby zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237, a poukázal na svoji vázanost právním názorem zde vysloveným, totiž že není dána žalobní legitimace žalobkyně podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jako účastníkovi správního řízení jí nicméně svědčí procesní legitimace podle odst. 2 téhož ustanovení. Soudní ochrana proto může být žalobkyni poskytnuta pouze v rozsahu jejích veřejných subjektivních práv procesních, nikoli však hmotných. Městský soud vztáhl závěry týkající se procesní legitimace na projednávanou věc, přičemž námitky směřující proti vypočtu výše základní úhrady referenční skupiny č. 25/2, včetně výběru výchozího přípravku, použití koeficientů a nezvýšení úhrady oproti základní úhradě referenční skupiny vyhodnotil jako brojící proti aplikaci a interpretaci hmotného práva, tedy jako nepřipustné. Do sféry procesních práv směřovala námitka změny rozhodovací praxe a s tím spojeného porušení čl. 6 odst. 2 směrnice č. 89/105. Tuto námitku městský soud neshledal důvodnou, neboť žalobkyně poukazovala na rozhodnutí týkající se odlišných léčivých přípravků a vydaných správním orgánem prvního stupně (nikoli žalovaným jako orgánem odvolacím), zčásti navíc teprve v době po vydání napadeného rozhodnutí. Porušení směrnice pak bylo žalobkyní tvrzeno toliko obecně a nekonkrétně, přičemž navíc čl. 6 odst. 2 se týká zápisu léčivého přípravku do seznamu přípravků hrazených ze zdravotního pojištění, nikoli rozhodování o výši úhrady.

[10] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013 se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 2. 5. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítala, že napadeným rozsudkem byl porušen zákon a mimoto zasaženo do práva na spravedlivý proces. Rozpor se zákonem stěžovatelka spatřuje v omezení soudní ochrany jejích práv výhradně na veřejná subjektivní práva procesní; městský soud vyloučil z přezkumu námitky týkající se jejích práv hmotných, konkrétně interpretace a aplikace norem hmotného práva, týkajících se výše úhrady předmětných léčivých přípravků ze zdravotního pojištění. Aplikace hmotného práva je však pro řádné posouzení věci stěžejní.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 5. 2013 navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Co do merita věci poukázal na to, že městský soud při vydání napadeného rozsudku vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž napadený rozsudek není v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/05, jakož ani se směrnicí č. 89/105.

[12] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 34/2013 – 24, řízení přerušil. V odůvodnění označil za klíčovou otázku pro posouzení věci samé rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění, vydaného ve správním řízení zahájeném na základě žádosti stěžovatelky a vedeném za její účasti. Poukázal na usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 35/2013 – 37, jímž byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu postoupena daná věc k posouzení otázky, zda jsou žadatelé o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění, jako držitelé registrace těchto léčivých přípravků a účastníci správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona, v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo toliko podle odst. 2 téhož ustanovení, jinými slovy zda lze soudní ochranu žadatelů omezit na veřejná subjektivní práva procesní nebo je třeba podrobit přezkumu i námitky, týkající se zásahu do jejích veřejných subjektivních práv hmotných.

[13] O předmětné právní otázce rozhodl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 Ads 35/2013 – 63, tak, že žadatelům o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění, jako držitelům registrace těchto léčivých přípravků a účastníkům správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona, svědčí v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivní procesní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy jak v rozsahu veřejných subjektivních práv procesních, tak i veřejných subjektivních práv hmotných.

[14] Usnesením rozšířeného senátu, resp. dnem, kdy toto usnesení nabylo právní moci, odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, a Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 48 odst. 5 s. ř. s. výrokem I. rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

II. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor.

[17] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatelka namítala, že napadeným rozsudkem byl porušen zákon, neboť došlo k omezení soudní ochrany jejich práv výhradně na veřejná subjektivní práva procesní. Městský soud vyloučil ze soudního přezkumu veškeré námitky týkající se jejich práv hmotných. Aplikace hmotného práva je však pro řádné posouzení věci stěžejní.

[19] Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[20] Právní úprava regulace cen a úhrad léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely je obsažena v části šesté, ustanoveních § 39a až § 39q zákona o veřejném zdravotním pojištění. Tato navazuje na § 15 odst. 5 věta první téhož zákona, podle něhož „ze zdravotního pojištění se hradí při poskytování ambulantní zdravotní péče léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní lékařské účely, pokud pro ně Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) rozhodl o výši úhrady (§ 39b).“

[21] O stanovení výše a podmínek úhrady jednotlivých léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely ze zdravotního pojištění se rozhoduje na základě žádosti podle § 39f, kterou podle odst. 2 tohoto ustanovení „mohou podat a) držitel rozhodnutí o registraci léčivého přípravku, je-li léčivý přípravek registrován, a dovozce nebo tuzemský výrobce potravin pro zvláštní lékařské účely; b) dovozce nebo tuzemský výrobce léčivého přípravku, je-li jím dovážený nebo vyráběný léčivý přípravek používán na území České republiky v rámci specifického léčebného programu nebo jiný předkladatel specifického léčebného programu;

pokračování

c) *zdravotní pojišťovna.*“ Podle § 39g odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění „*účastníkem řízení o stanovení maximální ceny a řízení o stanovení výše a podmínky úhrady jsou osoby, které podaly žádost, zdravotní pojišťovny, nejsou-li osobami, které podaly žádost, držitel registrace, jde-li o registrovaný léčivý přípravek, dovozce nebo tuzemský výrobce, jde-li o neregistrovaný léčivý přípravek používaný ve schváleném specifickém léčebném programu, nebo o potravinu pro zvláštní lékařské účely.*“ O výši a podmínkách úhrady rozhoduje Státní ústav pro kontrolu léčiv správním rozhodnutím podle § 39h zákona o veřejném zdravotním pojištění, přičemž proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání, o němž rozhoduje Ministerstvo zdravotnictví jako správní orgán druhého stupně.

[22] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 Ads 35/2013 – 63, rozhodl, že „*žadatelé o stanovení výše a podmínky úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, jako držitelé registrace těchto léčivých přípravků a účastníci správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona, jsou v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ Těmto osobám tak v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí svědčí aktivní procesní legitimace jak v rozsahu jejich veřejných subjektivních práv procesních, tak i v rozsahu veřejných subjektivních práv hmotných.

[23] V odůvodnění usnesení se rozšířený senát neztotožnil s argumentací, na které byl postaven rozsudek ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237, v němž třetí senát dospěl k závěru, že „*žadatelé o stanovení výše a podmínky úhrady podle § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, jsou aktivně legitimováni k podání správní žaloby podle § 65 odst. 2 s. ř. s.*“ Rozšířený senát dospěl k závěru, že rozsudek třetího senátu je v rozporu s jazykovým výkladem zákona o veřejném zdravotním pojištění, jakož i s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05, a konečně i se směrnicí č. 89/105 a tuto směrnici vykládající judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Vyložil, že z výkladu zákona o veřejném zdravotním pojištění nelze dovozovat, „*že by se vztahoval výhradně jen na právní vztahy pojištěnců ve vztahu k pojišťovnám, tedy na povinnosti pojištěnců odvádět pojistné a jejich tomu odpovídající práva na úhradu zdravotní péče.*“ (...) „*Rozšířený senát soubhlasí s názorem čtvrtého senátu, že rozhodování o výši a podmínkách úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění je třeba již jen s ohledem na § 1 odst. 1 písm. c) zákona vnímat jako plnohodnotnou a pojmově samostatnou součást právní úpravy zákona o veřejném zdravotním pojištění. Předmětem správních řízení tohoto druhu tedy není úhrada zdravotní péče jakožto plnění z pojistného vztahu mezi pojišťovnou a pojištěnci, nýbrž stanovení úhrad léčivých přípravků ze zdravotního pojištění jako samostatný okruh právních vztahů ve smyslu § 1 odst. 1 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění. Osobami, které jsou přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech rozhodnutím o výši úhrad léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely hrazených ze zdravotního pojištění, jsou proto též účastníci řízení podle § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění*“ (body 43-45 usnesení).

[24] Rozšířený senát konstatoval, že „*právě uvedené je rovněž v plném souladu s korespondující judikaturou Soudního dvora EU k výkladu čl. 6 odst. 2 směrnice 89/105.*“ (...) „*Soudní dvůr EU již v bodě 43 rozsudku ze dne 27. 11. 2001, Komise proti Rakouské republice, věc C-424/99 (ECLI:EU:C:2001:642), zdůraznil, že ‚opravné prostředky‘ ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice se nesmí omezovat na přezkum rozhodnutí před správními orgány, nýbrž se musí jednat o opravné prostředky vedoucí k přezkumu ‚skutečnými soudními orgány‘ (echte Rechtsprechungsorganen, genuine judicial bodies). Soudní dvůr požadavek soudního přezkumu vyvodil z obecného principu práva EU společného právním tradicím členských států (bod 45). Argument, který činí třetí senát, podle něhož rozhodování správního orgánu podle směrnice 89/105 dopadá jen na právní vztahy mezi pojišťovnou a pojištěnci, pak Soudní dvůr rezolutně odmítl ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2006, G. Pohl-Boskamp, věc C-317/05 (ECLI:EU:C:2006:684).*“ (...) „*Čl. 6 bod 2 směrnice 89/105, který disponuje přímým účinkem, tedy příznává výrobcům léčivých přípravků, kteří jsou dotčeni rozhodnutím, jehož účinkem je umožnit hrazení některých léčivých přípravků obsahujících účinné látky, právo*

na odůvodněné rozhodnutí obsahující poučení o opravných prostředcích, přestože právní úprava členského státu nestanoví odpovídající řízení ani opravné prostředky“ (body 48-50 usnesení).

[25] Nejvyšší správní soud dospěl při posouzení nyní projednávané věci k závěru, že městský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku vycházel z nesprávného právního názoru, že žalobkyně jako žadatel o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění je sice ze zákona účastníkem správního řízení, nesvědčí jí nicméně žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž toliko aktivní procesní legitimace podle odst. 2 téhož ustanovení. Městský soud pochybil, pokud jí poskytl soudní ochranu pouze v rozsahu veřejných subjektivních práv procesních, nikoli však již veřejných subjektivních práv hmotných.

[26] Na tomto závěru nemůže nic změnit, že městský soud výchozí právní názor převzal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237. Za situace, kdy byl právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 3 Ads 48/2010 – 237 následně překonán usnesením rozšířeného senátu č. j. 4 Ads 35/2013 – 63, nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a městskému soudu uložit, aby znovu projednal žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného, a to v intencích právního názoru vysloveného rozšířeným senátem.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, napadeného rozhodnutí žalovaného a další spisové dokumentace k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo nesprávným posouzením právní otázky. Byl proto naplněn důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. výrokem II. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[28] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Na městském soudu tak bude, aby znovu projednal žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného, a to v intencích právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 Ads 35/2013 – 63, tedy aby tuto žalobu projednal jak v rozsahu tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv procesních žalobkyně, tak i co do tvrzeného zásahu do jejích veřejných subjektivních práv hmotných.

[29] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu